

[Camre]

sagt til mig, at hans parti fuldt ud støtter vores beslutningsforslag.

Nu spurgte miljøministeren og flere af ordførerne, hvad det egentlig var, vi tilsigtede med denne fremgangsmåde, hvad det var for en metode, vi nu tog i anvendelse, og det vil jeg da gerne allerførst svare på.

Den miljøbeskyttelseslov, vi har i Danmark, er som bekendt en rammelov og en bemyndigelseslov. Vi, der har været med til at udforme denne lov og vedtage den i 1973, da den trådte i kraft, erindrers meget stærkt en kritik fra de partier, der ikke støttede loven. Det var en lov, der blev gennemført af det konservative folkeparti og socialdemokratiet i forening, medens andre enten ikke syntes, det var vidtgående nok, eller at den var for vidtgående. Vi fik megen kritik for det forhold, at man ikke kom med en lov, der én gang for alle sagde, at det må man, og det må man ikke, og her er grænseværdierne, og de og de ting skal klares til de og de tider. Det ligger i sagens natur, at en sådan lov kan man ikke lave på miljøområdet. Der kommer ny viden til, der kommer nye problemer til, og det må være således, at der kan handles hurtigt, så derfor måtte vi lave en bemyndigelseslov.

Vi gjorde det også meget klart under behandlingen i folketinget, at en bemyndigelseslov ikke betød, at folketinget fraskrev sig indflydelse på lovens administration. En bemyndigelse kunne indskrænkes, hvis ministeren gik for vidt, af et flertal i folketinget, og en bemyndigelse kunne også udvides. Det kunne pålægges ministeren at gå videre end det, han måske umiddelbart turde gøre ud fra hidtidig praksis og ud fra lovens bogstav.

Det, vi ønsker at gøre i relation til Cheminova, kan jeg sige, er i princippet det samme, som vi, hvis ikke det var blevet overflødigt, kunne have gjort i forhold til den kemiske fabrik, som på et tidspunkt planlagdes af et udenlandsk firma ved Skælskør til PVC-produktion, nemlig at vi præciserer, at vi inden for rammerne af miljøloven ønsker, at der træffes strengere beslutninger end dem, som embedsværket har kunnet træffe, for at nedbringe en truende forurening.

Vi mener, at forureningen fra Cheminova er omfattende. Vi mener, at en omfattende miljøødelæggelse finder sted, og jeg har forstået, at også et flertal her i tinget mener det.

Det er rigtigt, at der er mange lokale interesser, som på det sidste stærkere er gået ind i debatten. Jeg må sige til hr. Svend Heiselberg fra venstre, at Thyborøn Havns Fiskeriforening skriftligt over for min folketingsgruppe har udtrykt stor taknemlighed for, at socialdemokratiet er gået ind i denne sag, og udtrykker, hvis jeg må citere:

»I den konkrete sag angående problemerne omkring Cheminova vil foreningen inderligt håbe, at det må lykkes at skaffe et folketingsflertal for en hurtig beslutning.«

Lidt længere nede hedder det:

»Den omtalte sag er efter foreningens opfattelse meget alvorlig for fiskerierhvervet og ikke mindst for dansk fiskeriexport.«

Cheminova er ikke en hvilken som helst virksomhed. Det er en velkonsolideret virksomhed, som utvivlsomt drives dygtigt. Det er også en virksomhed, som har ofret nogle penge på forureningsbekæmpelse, og som til trods for det indtjener særdeles store overskud, som via en fond kommer offentlig virksomhed til gode, nemlig Århus universitet. På den baggrund er det åbenbart, at vi ikke står over for et firma, der kunne tænkes at lukke arbejdspladsen, fordi den mødes af et miljøkrav, eller som kunne tænkes at flytte ud til et u-land, hvor myndighederne ikke har myndighed til at forhindre forurening, men netop en virksomhed, som må se en interesse i, en forpligtelse til at leve op til de krav, folketinget vil stille.

Vi ser det sådan, at det kan være vældig svært for de lokale myndigheder i et lille samfund at sætte hårdt ind over for en virksomhed, som har en dominerende indflydelse på beskæftigelsen i området, men på trods af det har vi noteret, at de lokale myndigheder har stillet krav, der har været stærkere end det, miljøstyrelsen har ment at skulle gøre gældende, og som virksomheden i nogle tilfælde, i andre tilfælde fiskeriforeningen, har fået anket højere op, og som er blevet stadfæstet. Vi føler, at det er nødvendigt i denne situation at støtte både de lokale myndigheder og også en miljøminister, hvis interesse for sagen vi ikke betvivler, i, at der nu sættes en fast grænse for det tidspunkt, hvor depoterne fjernes.

Jeg må sige om disse depoter, at virksomheden skriftligt erkender over for folketingets medlemmer, at man siden 1977 har været klar over, at depoterne var utætte. Der er